

HOE GROOT
IS DE LIEFDE

De auteur ontving voor dit boek een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

© Tekst: Anna van Praag, 2018

Uitgave: Uitgeverij Hoogland & Van Klaveren, 2018

Omslagontwerp: Studio Matusiak

Foto auteur: Chris van Houts

EAN 978 90 8967 275 9

NUR 285

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.hooglandvanklaveren.nl

www.annavanpraag.nl

ANNA
VAN PRAAG HOE GROOT
IS DE LIEFDE

There Must Be an Angel (Playing with My Heart)

Eurythmics

Het gaat beginnen!

Lieve G, ik kreeg zo'n fijn déjà vu. Heel vroeger, de intocht van Sinterklaas. Weet je nog? Hoe we weken tevoren al alle reclamefoldertjes aan het doorspitten waren op jacht naar potentiële cadeautjes. Hoe vaak hebben we samen niet met onze neus tegen de ruit van banketbakker Jorritsma gestaan ('voor al uw ambachtelijk banket'). Al die bouwwerken van marsepein, dat zie je nu niet meer.

En dan kwam die intocht zelf, altijd te druk, altijd te koud. Twee schoentjes bij de radiator. We zongen de meeste sinterklaasliedjes tweestemmig, weet je nog hoe pa en ma dan keken? Die snaptten er niks van, hielden zelf maar gauw hun mond. Maar wij wilden natuurlijk extra ons best doen voor de goedheiligman.

Pa en ma waren gul met Sinterklaas. Maar toch, de cadeaus overtroffen nooit dat heerlijke gevoel van vlak daarvoor, als de Sint bijna zou gaan komen, twee opgewonden jongetjes, zo veel tintelende verwachting.

Precies zo voel ik me nu. Een nieuw jaar, mijn eigen koor, en dan ook nog een ongelooflijke zangeres. Het gaat onwerelds mooi worden.

Trots op mezelf, ik fiets er in één keer naartoe. Langs het park, het Tropenmuseum en dan Artis. Lichtgevende flamingo's in het donker en gebrul bij de tramhalte, daar klopt niks van en toch klopt het precies.

Bij de kleine straatjes rond de Oudemanhuispoort heb ik even mijn telefoon nodig, maar dan herken ik het al aan de vele fietsen. Ik manoeuvreer die van mij ertussen en kom dan met een klap tot stilstand voor de deur van het café.

Ga ik dit ooit makkelijk vinden? Wanneer wordt iets achtereeloo? Nu ga ik eerst maar mijn telefoon checken: was het echt vandaag? Was het echt voor alle eerstejaars Nederlands? Ben ik niet te vroeg?

'Mila?' Hoera voor Katinka, mijn eerste vriendin in Amsterdam, al vanaf de Intreeweek. 'Ga je nog naar binnen of hoe zit het?' vraagt ze, maar het is geen vraag, de deur gaat als vanzelf open en dan staan we in een drukke ruimte. Studenten aan te kleine tafeltjes, een tsunami van stemmen. Plantenbakken aan het plafond, alles groen.

'Wat een lelijke ouwe tent,' zegt Katinka, net als ik wil zeggen: 'Mooi is het hier.' Ik loop zo'n beetje achter haar aan, af en toe herken ik iemand van college.

'Wat voor bier wil je?' vraagt Katinka als we eindelijk bij de bar zijn.

'Wat neem jij?' Iemand zou je dat moeten leren: wat er schuilgaat achter namen als Mannenliefde of Drenkeling en waarom wijn drinken niet *cool* is. Katinka is opgegroeid in een buitenwijk van Amsterdam, dat geeft haar een voor-sprong. En daardoor heeft ze ook al een echte kamer weten te bemachtigen in het centrum. Piepklein, maar toch.

Er verzamelt zich een groepje om haar heen, jongens met baarden en meisjes die al net zo nerdy zijn als zij. Het ge-

spreek gaat over terrorisme, ik probeer goed te luisteren. En ondertussen drink ik snel door.

‘Extremisme is altijd verwerpelijk,’ zegt Katinka. ‘Maar je moet wel begrijpen waar het vandaan komt. Het is echt bizar hoe de Verenigde Staten ...’

‘Verveel je je een beetje?’ Ik draai me om, maar de barjongen heeft het echt tegen mij.

‘Is het zo duidelijk?’ vraag ik.

Hij glimlacht. ‘Wapenhandel. IS. Fijne gespreksonderwerpen.’

‘Maar wel belangrijk.’

‘Tuurlijk.’ Hij schuift me een minibierglas toe met iets bruins. ‘Heb je ons bier al geproefd?’

‘Ik dacht dat het cola was.’

‘Proef nou maar. We hebben onze eigen brouwerij.’

Bitter. Ik neem een paar dappere slokken, maar kennelijk kan ik mijn gezicht niet in de plooi houden. De jongen lacht. ‘Niet?’

‘Ik ben het nog aan het proberen.’

Hij gaat, nog steeds lachend, verder met biertjes tappen en mensen helpen. Ondertussen kan ik mijn ogen niet meer van hem afhouden. Best wel lang, met donkerblond krullend haar dat steeds een beetje in zijn ogen valt. Stevige kaak, mooie mond. Waarom begint zo’n jongen een gesprek met mij?

Twee keer zelfs. ‘Dus je studeert Nederlands?’ vraagt hij even later.

‘Hoe weet je ...?’ begin ik, maar dan schiet ik in de lach. Driekwart van de gasten is hier vandaag vanwege de studieborrel. ‘Studeer je zelf ook?’ vraag ik snel.

‘Ja,’ zegt hij tot mijn verbazing. ‘Ik word dirigent.’

‘Wat?’

‘Ik ga de master koördirectie doen,’ zegt hij.

‘Wow,’ zeg ik dom.

‘Hou je van klassieke muziek?’

Vanaf nu wel, wil ik zeggen. ‘Ik heb meer met woorden,’ zeg ik in plaats daarvan. ‘Dus ik hou vooral van muziek als er goeie songteksten bij zijn.’ Het klinkt kinderachtig, en ik draai me snel weer naar Katinka.

Maar die jongen is van magneetstof gemaakt. Dus staan we tien minuten later weer te praten, het valt zelfs Katinka op. Ze knipoogt. Sommige mensen kunnen dat zonder dat het er raar uitziet.

Dat hij een studentenkoor heeft, vertelt hij. ‘We zijn op dit moment bezig met het mooiste concert van de wereld.’

Ik lach, maar het lijkt geen grapje. ‘Jullie zingen de aller-mooiste liedjes?’ vraag ik.

‘Die er bestaan,’ zegt hij.

‘Ik was een keer met mijn vader naar een concert,’ zeg ik voorzichtig. ‘Het was in een kerk. En er was een jongenskoor. Ik heb nog nooit zoiets moois gehoord.’

‘Jongenskoren kunnen heel zuiver zijn,’ zegt de jongen, die inmiddels bierglazen staat te spoelen. Ik weet nog steeds niet hoe hij heet en het wordt nu een beetje gênant om te vragen.

‘Allemaal engeltjes,’ zeg ik gedachteloos.

De jongen kijkt me onderzoekend aan. ‘Wat?’

‘Eh... Dat jongenskoor. Dat klonk engelachtig.’ Heb ik iets verkeerd gezegd?

‘Engelachtig,’ herhaalt hij. Iemand roept naar hem en hij verdwijnt naar de andere kant van de bar. Deze keer blijft hij lang weg. Ik begin weer mee te doen met het gesprek van Katinka. Inmiddels gaat het over de studie, daar kan ik over meepraten. We vinden allemaal dat het stom is om de colleges alleen online te volgen, zoals best veel mensen doen.

‘Als je heel ver weg woont, dan snap ik het nog,’ zegt Katinika streng. ‘Maar anders heb je geen excuus. Die leraar staat daar niet voor niks.’

‘In de zaal kun je vragen stellen,’ zeg ik.

‘Bijvoorbeeld. En het heeft ook met beleefdheid te maken.’

Ineens voel ik het. Ik draai me om en daar staat de barjongen weer, vlak achter me, een stapel bierglazen tegen zijn borst.

‘Geloof jij in engelen?’ vraagt hij.

Wat bedoelt hij? Of ik katholiek ben? Ik probeer razendsnel te bedenken wat hij wil horen.

‘Mijn vader is dokter,’ zeg ik dan maar. ‘Hij zegt dat sommige mensen een engeltje op hun schouder hebben, zo veel geluk hebben ze. Net op tijd wordt een fatale ziekte bij ze ontdekt. Of hun hele familie krijgt voedselvergiftiging en zij niet. Als kind stelde ik me dat altijd heel letterlijk voor, die engeltjes op je schouder.’

‘Heb je de film City of Angels gezien?’ vraagt de jongen.

Misschien ben ik dronken. Want ik zeg iets heel raars. ‘Als ik een engel was, dan zag ik eruit als Johnny Depp in een gouden mantel met de onderkant doorzichtig. En dan gleeed ik zo’n beetje door Amsterdam, over de stoepen van de leukste straatjes, de Utrechtsestraat, die ene toffe straat in de Jordaan. En soms als het te druk was met toeristen ging ik even over het fietspad.’

De jongen lacht, maar niet op een lullige manier. ‘En wat zou je dan doen, als engel?’

‘Ik zou voortdurend mensen brandmerken voor de liefde,’ zeg ik, ‘onzichtbare draadjes spannen tussen willekeurige passanten, vooral als ze er een beetje verloren uit zouden zien. Uit zo’n groepje hard schreeuwende Engelsen op de

Wallen zou ik die ene stille jongen met rossig haar uitkiezen. En die zou ik misschien wel verbinden aan het Chinese meisje met haar roze tutu die daar dan net voorbijliep.'

'En jezelf? Aan wie zou je jezelf verbinden?' De jongen staat nu zo dichtbij dat ik zijn adem kan ruiken. Sigaretten, en nog iets anders, iets ondefinieerbaars. Om achter die precieze geur te komen zou ik hem moeten proeven, denk ik, en van de gedachte begin ik onmiddellijk te blozen. Ik voel het gebeuren en dan is het al te laat. Als het maar donker genoeg is hier, als hij het maar niet ziet.

Maar de jongen geeft heel rustig de bierglazen over de bar heen aan zijn collega en dan draait hij zich weer om naar mij.

'Ik heet Steffan,' zegt hij. Hij steekt zijn hand uit.

'Mila.'

Op het moment dat onze handen elkaar raken, krijgen we een schok, we voelen het allebei en laten onmiddellijk weer los. Maar Steffan blijft me aankijken. 'Je bent elektrisch, Mila,' zegt hij. Hij bestudeert mijn gezicht alsof hij een foto van me wil maken. Is het nog rood?

Dan loopt hij weer naar de bar.

Ik staar hem na, tot Katinka me een duw geeft. 'Is dat niet wat voor jou?'

'Nou, hij is misschien wat te ...' Dan realiseer ik me dat ze het over iets anders heeft. 'Wat?'

'Een bijbaantje in de bioscoop? Je zei laatst toch dat je gek werd van dat alleen thuis zijn?'

'Nou ja, soms, als ik ...'

'Precies. Ze zoeken dus mensen bij Tuschinski.'

Ik draai me naar het meisje naast haar. 'Echt? Hoe kan ik daar het beste solliciteren?'

Ik voel de ogen van Katinka op me gericht terwijl ik de gegevens noteer.

‘Niet te hard van stapel lopen, hoor,’ zegt ze even later. Ik haal mijn schouders op. ‘Zal ik een rondje doen?’ Katinka grist het geld uit mijn hand. ‘Laat mij maar even.’ ‘Ik dat eigen bier van de tap,’ roep ik. Dat vindt iedereen ineens een goed idee.

Het wordt drukker en drukker bij de bar. Op een gegeven moment zie ik Steffan heel lang praten met een meisje met knalblauw haar en een geblokt wijduitstaand rokje. Ik kan het niet precies zien maar ze heeft vast tattoos op haar polsen en piercings in haar gezicht. Wat moet Steffan met haar?

Katinka ziet het ook en gaat zo staan dat ze mijn zicht op de bar blokkeert. Dat is wel zo rustig.

Om een uur of twee gaan de meesten van ons naar huis. ‘Kom je bij mij pitten?’ vraagt Katinka. ‘Dat is dichterbij.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Morgen vroeg leren. Maar we kunnen wel een stuk samen fietsen.’

We zijn al buiten als ik me abrupt omdraai. ‘Wacht op me. Nog even naar de wc.’

Ik zorg dat ik de route langs het meisje met het blauwe haar neem. Ze staat druk te praten en te lachen met een aantal andere meisjes, maar Steffan staat nog steeds vlak in haar buurt. Ik zwaai naar hem.

‘Ga je weg?’

Ik knik.

Even lijkt het alsof hij gaat vragen of ik wil blijven. Dan ga ik ja zeggen, ik glimlach alvast bij de gedachte.

‘Op zondag sta ik hier overdag,’ zegt hij dan. ‘Dan is het veel rustiger. Kom anders een keer koffiedrinken.’

‘Oké,’ zeg ik. Katinka staat buiten op me te wachten maar mijn ogen kunnen er niks aan doen: ze draaien naar het meisje met het blauwe haar. Inderdaad, een knopje in haar

neus en heel veel oorbellen. Ze is knap, dat zie ik ook. Een heel glad huidje.

Steffan volgt mijn blik en het meisje kijkt op. 'Mila,' zegt Steffan. 'Dit is Jules. Zij is mijn sterzangeres.'

※ ※ ※

Jules is al een uur aan het twijfelen. Gaat ze nou naar dat andere feestje, iets lekker fouts met karaoke? Tegen zoveel mogelijk dingen ja zeggen, dat is het nieuwe thema van haar leven. Maar ze kan ook hier blijven plakken.

'Ik dacht eigenlijk dat je een karaokefeestje had,' zegt Steffan ook.

'Ja, klopt.' Ze kan nog niet helemaal hoogte van hem krijgen. Zo achter de bar is hij heel anders dan als hij dirigeert. Om hem is ze op het koor gegaan. Of nou ja, zingen is altijd leuk.

'Wil je soms mee?' vraagt ze.

'Karaoke? Dan moet ik wel heel ongelukkig zijn.'

'Of heel gelukkig.'

'Ja, dat kan ook.' Ze lachen naar elkaar. Praten met deze jongen is net een wedstrijdje pingpong. En af en toe pakt hij de bal uit de lucht en kijkt er onderzoekend naar. Dat zijn de momenten dat hij haar van haar stuk brengt. Bloed-irritant, maar ook spannend.

'Jules,' zegt een van de meisjes die net als zij muziekwetenschap studeert, 'ze zeggen dat jij het conservatorium hebt gedaan.'

'Klopt,' zegt ze. 'Niet afgemaakt.'

'Waarom niet?'

Al die eerstejaars zijn baby's. Omdat Jules toevallig een paar jaar ouder is en al haar hele leven aan het Vondelpark

woont, heeft ze een koninginnenstatus die ze helemaal niet wil. En ja, ze heeft het conservatorium gedaan, ook dat nog.

‘Ik had er geen zin meer in,’ zegt ze luchtig.

Ze staren haar verbijsterd aan. Een meisje vraagt: ‘Deed je zang?’

‘En schoolmuziek. Dat was helemaal saai.’

‘Maar het was het conservatorium.’

‘Ik was het helemaal kwijt,’ zegt Jules. ‘Dat is echt knap, als je dat bij mij voor elkaar kunt krijgen. Dat ik zingen saai ga vinden.’

‘Jij vindt zingen saai?’ vraagt Steffan. ‘Daar merk ik anders niets van. Je bent het stralend middelpunt van elke repetitie.’

‘Bij jou is niks saai,’ zegt Jules. ‘In jouw koor heerst een heerlijke chaos.’ Ze zijn nog maar net begonnen en het is totaal onduidelijk wat Steffan wil. De ene keer zingen ze Brecht, dan weer de Stones.

Steffan grinnikt. ‘Ik ben blij dat er in ieder geval één iemand is die niet gek van me wordt.’

‘Passie is altijd goed,’ zegt Jules. ‘En dat was precies wat er niet was op het conservatorium.’ Ze draait zich weer naar de meisjes naast haar. ‘Niet roken, niet drinken, elke dag die saaie toonladders.’

De meisjes knikken, maar Steffan zegt iets dat klinkt als ‘sukkel’.

Ze lacht haar meest stralende lach naar hem. Hij lacht terug en in zijn ogen ziet ze de seks die gaat komen.

※ ※ ※